

Datum: 22.10.2022

Medij: Politika

Rubrika: Kultura Umetnost Nauka

Autori: Sanja Domazet

Teme: Službeni glasnik RS; Geopoetika

Naslov: SAJAMSKO ČITALIŠTE

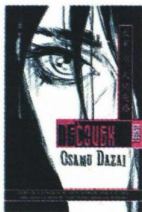
Napomena:

Površina: 553

Strana: 2

SAJAMSKO
ČITALIŠTE

Osamu Dazai
„Necovek“
Preveo s japanskog
Mateja Matijih,
Tanesi, 2022.

Индивидуалност је аксиом валане књижевности и Дазаја и ово дело открива као особу која, попут Сингера, емоцију сматра правом храном књижевности, а код њега, баш као код Спинозе – све може да постане страст, али све може да постане и ужас. *Нечовек* је исповест о страдању Обу Јозоа. Дазаи овде одговара на вечно питање шта је то у души што гуши срце, мучи дух и тело води у амбис и колико мора да траје патња да би један човек осетио неприпадање овом свету као последњу, страховиту истину. Прави писац прича само приче повезане с његовом личношћу, усудом, болешћу. И увек се код Дазаја постављају два питања: како је могуће да је оволико даровити човек изабрао немилосрдан, брз крај и како је могуће да је, упркос очајању које му је непрекидно стајало у сенци, ипак писао пуном снагом, он, биће створено тако да никада не буде до краја откривено.

Sanja Domazet

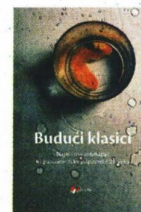
КУЛТУРА
УМЕТНОСТ
НАУКА

Издаје: Политика новине и магазини д.о.о.
Директор: Мира Глишић Симић.
Директор: Бобан Рајић.
В. з. главни и одговорни уредник: Марко Албуновић.
Уредник Даровика: Марија Труфљевић.
Графички дизајн: Илија Милошевић.
Телефон: 330-1746 Факс: 3373-393
Електронско издање: www.politika.rs

Захар Прилепин
„Јесењин“
Превела с руског
Радмила Мечанин,
Службени гласник,
2022.

природним називамо оно што не познајемо, оно што не можемо да до краја дефинишемо. Шопенхауер је имао снаге да каже да живимо у свету зла. Прилепин пише о Јесењину као о никад откривеној загонетки, песнику са армијом читалаца и њиховом беспоговорном љубављу. Али – каткад љубав не штити од смрти, већ нас чини само метом снажније обојеном. Јесењин, син песника који никада није признао да је песник и чији стих Јесењин никада није говорио, Јесењин, милионер по емоцијама, често преплављен океаном сензација... Али, када се препустимо свим својим осећањима, није могуће даљи живот. И Јесењин је стао. Прилепин о њему пише баш онако како биографије и треба да се пишу – објективно, аналитично, као да твори најубудљивији роман у коме су убијени и убица – једно биће, једна одлука, једна слабост, једна самоиздаја. Још је 1925. промишљива Зинаида Хипијус написала о Јесењину кратак кроки портрет, болно тачан: „Јесењин има чисто руску – распутиновску прекомерност: где год крочи ногом, скотрља се, као с планине... Јесењин, ван своје поезије и сам је врста уметничке слике. Његова необузданост, његов таленат, деџа лажљивост и несвесна истинољубивост, његова способност да се опија слободом, да би *долејшео ђејтама увис*, а затим успореним мамурлуком долазио себи – зар све то нису црте самог руског народа?“

„Будући
класици“
Неслућена
антологија
хиспаноамеричке
приповетке
21. века

Изабрали и превели
Љиљана и Бранко
Анђић, Геопоетика,
2022.

учини потребним... Ови аутори излазе из шинела Рејмонда Карвера, Лори Мур, Филипа Рота, Хемингвеја и Конрада.“ *Будући класици* дело је с најразличитијим темама, јунаци и јунакиње стоје пред животом запитани, збуњени, очајни или занесени... Не, оваке приче до сада нисмо читали, иако нас хиспаноамеричка литература већ деценијама очарава, непрекидно иза једних отварајући друга врата, која у огледалу показују следећа и сва позивају да се неопозиво закорачи у нове светове... Ова „јеретичка антологија неће читаоцу разбити несаницу“, пре ће му је донети. Но, иза ове књиге такође стоји прича – ово је последњи заједнички превод покојне Љиљане Анђић, „плетиле речи и снова“, песникиње, полиглоте, професорке, преводиоца, и њеног супруга Бранка Анђића. И ово дело везује љубавно овај свет са оним иза светлости. А ако бог јесте „неми бог, који им веома јак разлог за ћутање и само се каткад огласи делима“, ова књига јесте једно од посвећених слова у бојем речнику великом као свемир.

